Het beoordelen van beslissingsbekwaamheid bij patiënten in de huisartsenpraktijk.

Haio: VERVISCH Klaas , KUL
Promotor: DE LEPELEIRE Jan , KUL
Praktijkopleider: Lamberts An

Context: Beslissingsbekwaamheid speelt een steeds grotere rol in de dagelijkse praktijkvoering van huisartsen. Wegens gebrek aan een nationale richtlijn maken zorgverleners de inschatting van beslissingsbekwaamheid naar best vermogen.

Onderzoeksvraag: Onderzoeken hoe Vlaamse huisartsen omgaan met het beoordelen van beslissingsbekwaamheid bij patiënten in de huisartsenpraktijk.

Methode: Na een grondig literatuuronderzoek werd een expert inzake sociaal recht geraadpleegd. Op basis hiervan werd een enquête opgesteld en verspreid onder alle 140 actieve artsen van de huisartsenkring Schelde-Rupel. Een beschrijvend statistische analyse werd uitgevoerd.

Resultaten: 51 van de 140 artsen beantwoordden de enquête (een response ratio van 36,4%). 47 artsen beoordeelden al beslissingsbekwaamheid en dat deden ze met een gemiddelde van 3,97 keer per jaar. Het medisch korps leek het best geplaatst om te oordelen. De 47 huisartsen deden het vaakst een beroep op hun klinische expertise en buikgevoel (68,1%), maar ook de Mini-Mental State Examination (MMSE) (55,3%) was een veelgebruikte test om de beoordeling te maken. Ze beoordeelden het vaakst patiënten met dementie (85,1%), maar ook patiënten van gevorderde leeftijd zonder cognitieve stoornis (55,3%) zijn goed vertegenwoordigd. In de vijfpuntsschaal met betrekking tot de kennis over het concept beslissingsbekwaamheid zagen we duidelijke trends die we ook in de literatuur aantreffen.

Conclusie: Ondanks het gebrek aan een nationale richtlijn en een adequate opleiding over beslissingsbekwaamheid zijn de bevraagde artsen zich bewust van kenmerken als de taakspecificiteit, de variabiliteit en het bekwaamheidsbeginsel. Ook de graduele en gevolgafhankelijke benadering en het normatieve karakter van een beoordeling van beslissingsbekwaamheid worden goed aangevoeld. Enkel artsen worden in staat geacht om een beoordeling te maken, wat aangeeft dat dit gezien wordt als een vak die opleiding vereist. Vooral bij patiënten met dementie en patiënten van gevorderde leeftijd zonder cognitieve stoornis namen artsen een beoordeling van beslissingsbekwaamheid af. Gezien de toenemende vergrijzing van de bevolking lijkt meer aandacht voor dit onderwerp dan ook noodzakelijk.